

Arrest

nr. 71 981 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, T.S.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Kilinochchi. U woonde daar samen met uw oom en tante. Vanaf 1995 dwong de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) u om voor hen te werken. U groef bunkers. In 1996 reed u met de tractor. Later werd u vrachtwagenchauffeur en tijdens

uw job dwong de LTTE u om vanalles te vervoeren. U werd betaald voor deze taken. In 2006 werd u tijdens een rit tussen Kilinochchi en Vavuniya aangehouden door het leger in Omanthai. Uw vrachtwagen werd gecontroleerd en tussen het voedsel werden draagbare telefoons gevonden. U werd opgepakt en uw identiteitskaart werd ingenomen. Onderweg wist u te snappen nadat de militairen moesten uitstappen wegens een gevecht met de LTTE. Via het bos en een busrit kwam u terug terecht in Kilinochchi. Op 3 november 2006 trouwde u met uw vrouw. Daarna bleef u spullen vervoeren voor de LTTE. Op 18 september 2008 verliet u samen met uw gezin, oom en tante Kilinochchi ten gevolge van de dreigende oorlog. U verbleef vervolgens, tot u zich overgaf aan het leger op 17 mei 2009, op tal van plaatsen: vier maanden in Tharmapuram, vijf dagen in Viswamadu, twee maanden in Moonkilaru, en daarna nog passages in Iranaipalai, Pokkanai, Mulliwaikal, Karayam Mulliwaikal en Wadduwakal. In Wadduwakal gaf u zich over aan het leger. Op 23 mei 2009 werden u, uw gezin, uw oom en uw tante ondergebracht in een ontheemdenkamp: Manic Farm zone 6. Daar had u geen problemen tot 20 mei 2010. Uw vrouw was die ochtend samen met uw tante vertrokken naar het ziekenhuis voor een scan in verband met haar zwangerschap. In de voormiddag kwam de CID (Criminal Investigation Department) langs bij uw tent met uw identiteitskaart die ingenomen werd in 2006 in Omanthai. U was er niet, maar men vroeg aan uw oom waar dit LTTE-lid was. Uw oom hielp u nog diezelfde dag in de namiddag ontsnappen uit het kamp door een vrachtwagenchauffeur van de coöperatieveom te kopen. Uw oom, die het kamp kon verlaten mits registratie vanwege zijn leeftijd, ging uw vrouw halen uit het ziekenhuis en bracht jullie onder bij een moslim in de wijk Pawatkulam te Vavuniya. Op 18 november 2010 werd deze moslim opgepakt en daarom trok u met uw gezin naar een huis buiten Vavuniya, waarvan een kennis van de moslim eigenaar van was. U verbleef daar tot 27 december 2010 en u trok met een minibus naar Colombo. Diezelfde nacht verliet u Sri Lanka. Via een transit in Dubai kwam u in een onbekende plaats in Europa terecht. U verbleef daar vijf dagen in het huis van een reisagent. Van daar uit trok u naar België. Op 3 januari 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, een rantsoenkaart uit het ontheemdenkamp, een medisch document met betrekking tot de medische problemen van uw zoon en een enveloppe.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. U verklaart dat u Sri Lanka diende te verlaten omdat het leger u ervan verdacht banden te hebben met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw relaas en aan de bewering dat u gezocht werd omwille van banden met de LTTE. Volgens uw verklaring ondervond u geen enkel probleem in dat kamp tot op 20 mei 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Op die dag kwam de CID (Criminal Investigation Department) langs met de identiteitskaart die, volgens uw verklaring, in 2006 te Omanthai werd ingehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 7).

Ten eerste is het bevreemdend dat men u pas na één jaar in het kamp begon te viseren. Uw identiteit was namelijk bekend in dat kamp, want u moest zich registreren bij het leger bij het binnenkomen van het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u niet weet waarom ze pas na een jaar kwamen en dat ze u misschien eerst in andere kampen gezocht hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het leger was in bezit van uw identiteitsgegevens en uw identiteitskaart, ze wisten wie u was en waar u zich bevond. Indien u echt werd gevisieerd is het in de door u geschetste omstandigheden en in de context van de klopjacht door de Srilankaanse autoriteiten op mensen die een band hadden met de LTTE, niet overtuigend dat u niet eerder door het leger werd gevisieerd. Voorts kan het niet overtuigen dat uw oom zonder problemen het kamp kon verlaten tijdens en na uw ontsnapping (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat het leger in het kamp niet wist dat deze persoon uw oom was, en dat hij daarom niet verdacht werd na uw ontsnapping (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is op zich niet zo belangrijk dat het leger niet wist dat hij uw oom was. Jullie kwamen samen in het kamp aan, jullie hebben zich samen geregistreerd, jullie hebben dezelfde woonplaats opgegeven en jullie waren burens in het tentenkamp. Uw tante, de vrouw van uw oom, was op het moment van uw ontsnapping samen met uw vrouw naar het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Al deze elementen waren indicatoren dat er wel degelijk een sterke band was tussen uw gezin en dat van uw oom en uw tante waardoor kan worden aangenomen dat het leger op de hoogte was van de band tussen jullie beide gezinnen. Bovenstaande vaststelling wordt bevestigd door discrepanties tussen uw verklaringen en deze afgelegd oor uw echtgenote (O.V. 6.747.022). Zij stelde immers wel degelijk dat

jullie in het kamp verteld hadden dat uw oom en uw tante jullie steunden. Het leger was dus al in het kamp op de hoogte van de band tussen u en uw oom. In de gegeven omstandigheden is het dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw oom niet in verband werd gebracht met uw ontsnapping, temeer zoals hierboven reeds werd uiteengezet dat uw tante uw echtgenote naar het ziekenhuis vergezelde.

Bovendien worden uw verklaringen over hoe u en uw echtgenote konden ontsnappen gekenmerkt door toevalligheden en onjuistheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Ten eerste, verklaart u dat uw vrouw de ochtend van uw ontsnapping al in het ziekenhuis was opgenomen omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U herhaalt dit later nog eens wanneer u gevraagd wordt hoe uw vrouw kon ontsnappen uit het ziekenhuis en of zij niet bewaakt werd. Volgens uw verklaring werd ze niet bewaakt omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is bevreemdend dat uw vrouw net op de dag dat men u kwam zoeken naar het ziekenhuis moest, terwijl men u in een heel jaar niet lastig gevallen had. Uw verklaring wordt bovendien ongeloofwaardig wanneer we naar de geboortedatum kijken van uw dochter waarvan uw vrouw toen zwanger was: 16 september 2010. Volgens uw verklaring verliet u het kamp op 20 mei 2010. Uw vrouw was dus niet hoogzwanger op dat moment, waardoor uw uitleg waarom uitleg dat uw vrouw gemakkelijk kon vertrekken uit het ziekenhuis daar zij niet bewaakt werd omdat zij hoogzwanger was niet klopt.

Volgens de verklaring van uw vrouw (O.V. 6.747.022) ging zij gewoon naar het ziekenhuis voor een scan en een test, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat zij al was opgenomen in het ziekenhuis omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is, ten tweede, ook bevreemdend dat, volgens uw verklaring, de CID langskwam tussen 10u en 11u in de voormiddag en dat u al om 13u van dezelfde dag het kamp kon verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat uw oom een chauffeur van de coöperatieve kon omkopen en dat u in die vrachtwagen het kamp verliet. Dit betekent dat alles heel erg snel is gegaan. U was op het moment dat de CID langskwam niet aan uw tent, dus u moest eerst nog terugkeren. Uw oom moest op die tijd een vrachtwagenchauffeur zien te vinden en die zien te overtuigen van een risicovolle klus. En de ontsnapping zelf moest dan nog praktisch uitgevoerd worden, want alles moest stiekem gebeuren zonder dat het leger ook maar iets zou merken. Uit wat voorafgaat volgt dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u uit het kamp bent moeten ontsnappen omdat het leger u viseerde.

Voorts kan ook geen geloof gehecht worden aan het verhaal dat u achteraf omwille uw ontsnapping uit het kamp moest onderduiken in het huis van een moslim. Het gedeelte van uw asielrelaas dat handelt over uw onderduikperiode is immers niet wars van tegenstrijdigheden. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit het kamp vanaf 20 mei 2011 verbleef in het huis van een moslim (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Volgens uw verklaring kon u de laatste vijf dagen van uw verblijf in Sri Lanka niet meer in die woning blijven omdat deze moslim opgepakt werd. Meteen daarna verklaart u dat u op 20 november 2010 naar die andere woning trok en dat u daar bleef tot 27 december 2010. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat dit langer dan vijf dagen is kan u enkel herhalen dat het van 20 november 2010 was tot 27 december 2010. U geeft geen verklaring waarom u eerst vijf dagen antwoordde. Uw vrouw verklaart over deze situatie dat jullie tot 8 december 2010 in het huis van de moslim verbleven (O.V. 6.747.022). Dit komt noch overeen met uw verklaring van vijf dagen, noch met uw verklaring tot 20 november 2010. Het is natuurlijk niet gemakkelijk om alle data te onthouden, maar indien er een exacte datum gegeven wordt zonder al te lang nadenken, dan gaat het CGVS er ook van uit dat de gegeven datum de correcte is. Indien u het niet exact meer wist had u de kans om dit te zeggen wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid. Wanneer gevraagd wordt op wat jullie sliepen in het huis van de moslim antwoordt u dat jullie op een soort matras sliepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vrouw antwoordt op diezelfde vraag dat jullie een echt bed hadden (O.V. 6.747.022).

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u Sri Lanka diende te verlaten omdat het leger u zocht voor banden met de LTTE. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval

moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Ten slotte legt u geen documenten voor die een band met de LTTE aantonen. De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin ombuigen. Uw geboorteakte en die van uw vrouw bewijzen uw identiteit en die van uw vrouw. De kaart van in het kamp bewijst dat jullie in een ontheemdenkamp verbleven. En het medische attest bewijst de medische problemen van uw zoon. Deze elementen van uw relaas worden niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De beslissing in hoofde van verzoekster, S.T.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse Tamil afkomstig uit Jaffna District. Op 3 november 2006 trouwde u en trok u naar Kilinochchi. U woonde daar samen met uw man, zijn oom en zijn tante. Uw man voerde allerlei taken uit voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) en werd betaald voor zijn diensten. Op 18 september 2008 verliet u samen met uw gezin, uw oom en uw tante Kilinochchi ten gevolge van de dreigende oorlog. U verbleef vervolgens, tot u zich overgaf aan het leger op 17 mei 2009, op tal van plaatsen: vier maanden in Tharmapuram, vijf dagen in Viswamadur, twee maanden in Moonkilaru, en daarna nog passages in Iranaipalai, Pokkanai, Mulliwaikal, Karayam Mulliwaikal en Wadduwakal. In Wadduwakal gaf u zich over aan het leger. Op 23 mei 2009 werden u, uw gezin, uw oom en uw tante ondergebracht in een ontheemdenkamp: Manic Farm zone 6. Daar had u geen problemen tot 20 mei 2010. U was op die ochtend samen met uw tante vertrokken naar het ziekenhuis voor een scan in verband met haar zwangerschap. In de voormiddag, terwijl u in het ziekenhuis lag, kwam de CID (Criminal Investigation Department) langs bij uw tent met de identiteitskaart van uw man, die ingenomen werd in 2006 in Omanthai. Uw man was er niet, maar men vroeg aan uw oom waar dit LTTE-lid was. Uw oom hielp uw man nog diezelfde dag in de namiddag ontsnappen uit het kamp door een vrachtwagenchauffeur van de coöperatieve winkel om te kopen. Uw oom, die het kamp kon verlaten mits registratie vanwege zijn leeftijd, kwam u halen uit het ziekenhuis en bracht u en uw man onder bij een moslim in de wijk Pawatkulam te Vavuniya. Op 18 november 2010 werd deze moslim opgepakt en daarom trok u met uw gezin naar een huis buiten Vavuniya, waarvan een kennis van de moslim eigenaar van was. U verbleef daar tot 27 december 2010 en u trok met een minibus naar Colombo. Diezelfde nacht verliet u Sri Lanka. Via een transit in Dubai kwam u in een onbekende plaats in Europa terecht. U verbleef daar vijf dagen in het huis van een reisagent. Van daar uit trok u naar België. Op 3 januari 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw man, een rantsoenkaart uit het ontheemdenkamp, een medisch document met betrekking tot de medische problemen van uw zoon en een enveloppe.

B. Motivering

U verklaart dat u Sri Lanka verliet omdat uw man (O.V. 6.747.022) gezocht wordt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U haalt aan dat u zelf ook enkele problemen ondervond, omdat uw oudere broer verdacht werd van banden met de LTTE, maar u volgens uw verklaring verliet u Sri Lanka voor de problemen die uw man had (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Bijgevolg wordt uw aanvraag beoordeeld op het relaas van uw man. Op basis van het relaas van uw man besluit het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) de asielvraag van uw man te weigeren. De motivering voor deze beslissing

vindt u hieronder. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

"(...)U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming. U verklaart dat u Sri Lanka diende te verlaten omdat het leger u ervan verdacht banden te hebben met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw relaas en aan de bewering dat u gezocht werd omwille van banden met de LTTE. Volgens uw verklaring ondervond u geen enkel probleem in dat kamp tot op 20 mei 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Op die dag kwam de CID (Criminal Investigation Department) langs met de identiteitskaart die, volgens uw verklaring, in 2006 te Omanthai werd ingehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 7).

Ten eerste is het bevreemdend dat men u pas na één jaar in het kamp begon te viseren. Uw identiteit was namelijk bekend in dat kamp, want u moest zich registreren bij het leger bij het binnenkomen van het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u niet weet waarom ze pas na een jaar kwamen en dat ze u misschien eerst in andere kampen gezocht hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het leger was in bezit van uw identiteitsgegevens en uw identiteitskaart, ze wisten wie u was en waar u zich bevond. Indien u echt werd geïdентificeerd is het in de door u geschetste omstandigheden en in de context van de klopjacht door de Sri Lankaanse autoriteiten op mensen die een band hadden met de LTTE, niet overtuigend dat u niet eerder door het leger werd geïdентificeerd. Voorts kan het niet overtuigen dat uw oom zonder problemen het kamp kon verlaten tijdens en na uw ontsnapping (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat het leger in het kamp niet wist dat deze persoon uw oom was, en dat hij daarom niet verdacht werd na uw ontsnapping (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is op zich niet zo belangrijk dat het leger niet wist dat hij uw oom was. Jullie kwamen samen in het kamp aan, jullie hebben zich samen geregistreerd, jullie hebben dezelfde woonplaats opgegeven en jullie waren samen in het tentenkamp. Uw tante, de vrouw van uw oom, was op het moment van uw ontsnapping samen met uw vrouw naar het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Al deze elementen waren indicatoren dat er wel degelijk een sterke band was tussen uw gezin en dat van uw oom en uw tante waardoor kan worden aangenomen dat het leger op de hoogte was van de band tussen jullie beide gezinnen. Bovenstaande vaststelling wordt bevestigd door discrepanties tussen uw verklaringen en deze afgelegd voor uw echtgenote (O.V. 6.747.022). Zij stelde immers wel degelijk dat jullie in het kamp verteld hadden dat uw oom en uw tante jullie steunden. Het leger was dus al in het kamp op de hoogte van de band tussen u en uw oom. In de gegeven omstandigheden is het dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat uw oom niet in verband werd gebracht met uw ontsnapping, temeer zoals hierboven reeds werd uiteengezet dat uw tante uw echtgenote naar het ziekenhuis verzorgde.

Bovendien worden uw verklaringen over hoe u en uw echtgenote konden ontsnappen gekenmerkt door toevalligheden en onjuistheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Ten eerste, verklaart u dat uw vrouw de ochtend van uw ontsnapping al in het ziekenhuis was opgenomen omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U herhaalt dit later nog eens wanneer u gevraagd wordt hoe uw vrouw kon ontsnappen uit het ziekenhuis en of zij niet bewaakt werd. Volgens uw verklaring werd ze niet bewaakt omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is bevreemdend dat uw vrouw net op de dag dat men u kwam zoeken naar het ziekenhuis moest, terwijl men u in een heel jaar niet lastig gevallen had. Uw verklaring wordt bovendien ongeloofwaardig wanneer we naar de geboortedatum kijken van uw dochter waarvan uw vrouw toen zwanger was: 16 september 2010. Volgens uw verklaring verliet u het kamp op 20 mei 2010. Uw vrouw was dus niet hoogzwanger op dat moment, waardoor uw uitleg waarom uitleg dat uw vrouw gemakkelijk kon vertrekken uit het ziekenhuis daar zij niet bewaakt werd omdat zij hoogzwanger was niet klopt. Volgens de verklaring van uw vrouw (O.V. 6.747.022) ging zij gewoon naar het ziekenhuis voor een scan en een test, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat zij al was opgenomen in het ziekenhuis omdat ze hoogzwanger was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is, ten tweede, ook bevreemdend dat, volgens uw verklaring, de CID langskwam tussen 10u en 11u in de voormiddag en dat u al om 13u van dezelfde dag het kamp kon verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat uw oom een chauffeur van de coöperatieve kon omkopen en dat u in die vrachtwagen het kamp verliet. Dit betekent dat alles heel erg snel is gegaan. U was op het moment dat de CID langskwam niet aan uw tent, dus u moest eerst nog terugkeren. Uw oom moest op die tijd een vrachtwagenchauffeur zien te vinden en die zien te

overtuigen van een risicovolle klus. En de ontsnapping zelf moest dan nog praktisch uitgevoerd worden, want alles moest stiekem gebeuren zonder dat het leger ook maar iets zou merken. Uit wat voorafgaat volgt dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u uit het kamp bent moeten ontsnappen omdat het leger u viseerde.

Voorts kan ook geen geloof gehecht worden aan het verhaal dat u achteraf omwille uw ontsnapping uit het kamp moest onderduiken in het huis van een moslim. Het gedeelte van uw asielrelaas dat handelt over uw onderduikperiode is immers niet wars van tegenstrijdigheden. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit het kamp vanaf 20 mei 2011 verbleef in het huis van een moslim (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Volgens uw verklaring kon u de laatste vijf dagen van uw verblijf in Sri Lanka niet meer in die woning blijven omdat deze moslim opgepakt werd. Meteen daarna verklaart u dat u op 20 november 2010 naar die andere woning trok en dat u daar bleef tot 27 december 2010. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat dit langer dan vijf dagen is kan u enkel herhalen dat het van 20 november 2010 was tot 27 december 2010. U geeft geen verklaring waarom u eerst vijf dagen antwoordde. Uw vrouw verklaart over deze situatie dat jullie tot 8 december 2010 in het huis van de moslim verbleven (O.V. 6.747.022). Dit komt noch overeen met uw verklaring van vijf dagen, noch met uw verklaring tot 20 november 2010. Het is natuurlijk niet gemakkelijk om alle data te onthouden, maar indien er een exacte datum gegeven wordt zonder al te lang nadenken, dan gaat het CGVS er ook van uit dat de gegeven datum de correcte is. Indien u het niet exact meer wist had u de kans om dit te zeggen wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid. Wanneer gevraagd wordt op wat jullie sliepen in het huis van de moslim antwoordt u dat jullie op een soort matras sliepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vrouw antwoordt op diezelfde vraag dat jullie een echt bed hadden (O.V. 6.747.022).

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u Sri Lanka diende te verlaten omdat het leger u zocht voor banden met de LTTE. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Ten slotte legt u geen documenten voor die een band met de LTTE aantonen. De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin ombuigen. Uw geboorteakte en die van uw vrouw bewijzen uw identiteit en die van uw vrouw. De kaart van in het kamp bewijst dat jullie in een ontheemdenkamp verbleven. En het medische attest bewijst de medische problemen van uw zoon. Deze elementen van uw relaas worden niet in twijfel getrokken.(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers hebben ook commentaar op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen. Het middel wordt vanuit dit opzicht onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers menen dat hun ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen geloof hecht aan het relaas van verzoekers. Verzoekers benadrukken evenwel dat de tegenstrijdigheden en onjuistheden die in de bestreden beslissing aangehaald worden eigenlijk geen tegenstrijdigheden noch onjuistheden zijn.

Waar de commissaris-generaal het niet overtuigend vindt dat verzoekers oom zonder problemen het kamp kon verlaten tijdens en na verzoekers ontsnapping, benadrukken ze dat verzoekers oom geen problemen had met de kampleiding. Ook benadrukken verzoekers dat het leger niet wist dat dit verzoekers oom was. Verzoekster zou dit nog uitdrukkelijk verklaard hebben tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal). Verzoekers vinden het bevreemdend dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt “dat het niet zo belangrijk is dat het leger niet wist dat hij zijn oom was”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat de bestreden beslissing wel degelijk redenen vermeld waarom het aannemelijk is dat het leger wist dat verzoekers oom verzoekers oom was. Verzoeker was samen met zijn oom en tante aangekomen in het kamp en zij hebben zich samen geregistreerd. Zij hadden ook dezelfde woonplaats opgegeven en woonden naast elkaar in het ontheemdenkamp. Op het moment dat verzoeker uit het kamp ontsnapt zou zijn was

verzoekers tante samen met verzoekster in het ziekenhuis omdat verzoekster zwanger was. Deze elementen zijn een sterke indicatie dat er tussen verzoeker en zijn oom een sterkere band was dan gewoon burens.

De bestreden beslissing zou ook volledig ten onrechte vermelden dat verzoeker heeft gesteld dat verzoekster “hoogzwanger” was op 20 mei 2010. Verzoeker meent dat hij enkel heeft gezegd dat verzoekster zwanger was in die periode en dat ze voor een onderzoek naar het ziekenhuis ging. In dit geval zouden er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekers.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

Ook met betrekking tot waar verzoekers sliepen nadat ze uit het ontheemdenkamp waren ontsnapt, meent verzoeker dat er geen sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid. Verzoekers benadrukken dat de vraagstelling in beide gevallen anders was. Aan verzoekster werd gevraagd: “*Hadden jullie een bed?*”, terwijl men aan verzoeker vroeg: “*Hadden jullie een bed of een matras op de grond?*”

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

Met betrekking tot de het verschil in data tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster stellen zij dat verzoekster tijdens haar gehoor niet geconfronteerd is met deze tegenstrijdigheid.

De verweernota stelt hierover: “(...)Verweerder repliceert dat de door verzoekers geciteerde paragraaf uit de bestreden beslissing van verzoeker betrekking heeft op verzoeker die in zijn onderlinge verklaringen incoherenties vertoonde wat de duur van het verblijf in en het vertrek uit het huis van de moslim betreft. Verzoeker werd met deze incoherente verklaringen wel degelijk geconfronteerd maar kon evenwel geen afdoende verklaring weergeven voor deze incoherenties. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen verklaring bieden, noch voor de onderlinge tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, noch voor de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers wat de duur van het verblijf in en het vertrek uit het huis van de moslim betreft. Deze tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind.(...)” De Raad schaarde zich achter dit motief.

De Raad merkt ook nog op dat er een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster over de tent waarin ze verbleven in het ontheemdenkamp. Verzoeker stelt namelijk: “(...)Dat kamp is in blokken verdeeld. Omdat mijn oom en tante achter ons vluchtten kregen ze de tent naast ons. Het was een tent van UNHCR een soort linnen en wit en waterdicht. Ik zat in die tent met enkel mijn vrouw en kind(...)” (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 4). Verzoekster daarentegen stelt: “(...)De tent waar wij in verbleven was in twee gedeeld. Aan de ene zijde woonden wij en aan de andere kant woonden onze oom en tante.(...)”.

Verzoeker verliest verder uit het hoofd dat de commissaris-generaal het niet aannemelijk heeft gevonden dat verzoeker geen problemen had met het leger in het kamp, maar dat ze hem na een jaar plots komen zoeken, en toevallig op de dag dat zijn vrouw zich reeds buiten het kamp bevindt en onbewaakt in het ziekenhuis is. Verzoeker heeft trouwens ook in eerste instantie gezegd dat de “*Criminal Investigation Department*” op 20 mei in de ochtend kwam met zijn identiteitskaart en dat ze hem verhoorden en dat hij dan het kamp heeft verlaten (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 7). Even later stelt hij dat ze niet met hem gesproken hebben, maar waarom zou verzoeker eerst zeggen dat ze hem verhoorden, als ze enkel aan zijn oom hadden gevraagd waar hij was (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p.7). Het betreft een motief dat de kern van het asielrelaas raakt.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoekers benadrukken nog dat de bestreden beslissing zelf stelt dat personen die verdacht worden van banden met de LTTE als mogelijk risicoprofiel kunnen worden beschouwd. Zij vinden het dan ook bevreemdend dat hun asielrelaas enkel geweigerd wordt op basis van zogenaamde tegenstrijdigheden, zonder verder onderzoek van het dossier. Verzoekers stellen dat ze niet terug naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven en lichamelijke integriteit. Bijgevolg zou de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schenden.

Om te genieten van enige internationale bescherming is het essentieel dat verzoekers hun relaas geloofwaardig maken. *In casu* is de Raad van mening dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk hebben kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster S.T.(...).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster S.T.(...).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS